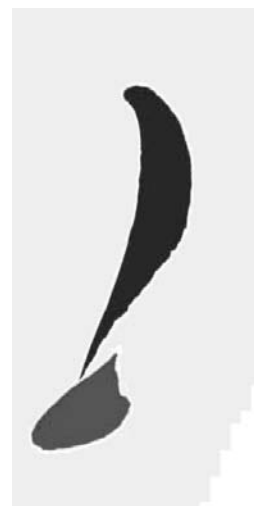

Zastavme vládní reformy

Po svém nástupu k moci začala vláda ODS a spol. plnit, čím už dlouho předtím vyhrožovala. Na vratké postavení, jaké má v Poslanecké sněmovně, je tvrdost jejího nástupu na reformy až překvapující. Co vybrala z nepřeberného množství opatření, škodících všem kromě těch nejbohatších, které obsahuje její program Modrá šance?

V první řadě je tu daňová reforma. Po té už dlouhá léta toužili všichni bohatí – bankéři, akcionáři velkých podniků, nadnárodní společnosti a podobní darmožrouti. Snížení daně fyzických osob na 15%, zvýšení nižší sazby DPH a plánované snížení podnikové daně z 24 na 19% mluví samo za sebe. Prodělají na tom nejen všichni pracující, ale i značná část tzv. středních tříd. Rodiny s příjmy nad 80 000 měsíčně ovšem na reformě vydělají.

Další připravovanou reformou je reforma zdravotnictví. Julínek si na nás připravil platby u lékaře, za recept, za pobyt v nemocnici... a další na sebe nenechají jistě dlouho čekat. Kvalitní zdravotní péče se tak má stát výsadou pro bohaté a zdravotnictví samo výdělečným podnikem.

K tomu musíme přidat škrtů ministra práce a (a)sociálních věcí Petra Nečase – zrušení automatické valorizace dávek, snížení porodného, zrušení jednorázových dávek (pastelkovné, pohřebné) a, co bude asi nejhorší, zrušení nemocenské v prvních třech dnech nemoci a její snížení v dalších dnech. To už dělník nebude moct ani onemocnět, aby při tom nepřišel na hůl?

I když jsou tyto reformy samy o sobě dost hrozné, je to pouze první vlna. Pokud se jí podaří prosadit, budou následovat další. Samotné snížení daní způsobí nedostatek zdrojů v rozpočtu, a tedy volá po škrtech. V záloze už se rýsuje důchodová reforma – zvyšování věku odchodu do důchodu a vlastní spoření na něj; reforma školství – školné a další škrtů, deregulace a privatizace.

Útok můžeme očekávat také na jiné frontě. ODS se nikdy netajila svou nenávisť k právům pracujících. Všichni si jistě pamatujeme její útoky na zákoník práce, když byla ještě v opozici. Snem ODS, hlavní strany zaměstnavatelů, je společnost, kde pracující nejsou nikterak chráněni před hrabivostí šéfů. Co se jejich koaličních partnerů týče, neměli by problém učinit i v tomto případě ODS „ústupek“, pokud by bylo postavení vlády dostatečně pevné na jejich provedení. Pokud se vláda o něco takového nepokusí, bude to kvůli její slabosti, ne kvůli nechuti.

Je jasné, proti komu je reforma namířena a komu prospěje. Úzké menšině vyvolených – nejbohatších by přinesla svobodu vysávat bez omezení cizí práci a ze svého zisku odvádět minimální daně. Většině by zbyla „svoboda“ dít se do úpadu bez sebemenší jistoty v zaměstnání, bez vyhlídky na důstojně prožité stáří, a drazé platit za ty nejzákladnější služby jako je bydlení, zdravotní péče či vzdělání. Uskutečnění reform v jejich plném rozsahu by znamenalo zničení výtěžků,

za které musela dělnická třída po generace bojovat. To nesmíme dopustit!

Jedinou možnou odpovědí na takovouto hrozbu je odpor. Postoj parlamentních levicových stran (nebudeme pro reformu hlasovat) je nedostatečný a dává prostor pozdějšímu přijetí reformy v trochu umírněnější podobě. To je naprosto nepřipustné. Zde neexistuje kompromis. Reformy v jakékoli podobě by byly vítězstvím pro zaměstnavatele a porážkou pro dělníky. Strana, která o sobě říká, že zastupuje zájmy pracujících, a přitom by přistoupila na, třeba mírnější, reformu, by zradila jejich zájmy. Říkají, že se nedostává prostředků na drahý sociální systém, a že je třeba zastavit zadlužování státu? Tak ať pořádně zdani miliardové zisky bohatých – českých kapitalistů i nadnárodních společností.

Proto je třeba zmobilizovat proti reformě lidi v čele s pracujícími a jejich organizacemi. Náš odpor se nesmí omezit jen na demonstrace, ale musí přejít ke stávkám, nejdůležitější zbraní pracujících. Ty ukáží, na kom závisí chod hospodářství, a tudíž celé společnosti, a donutí zaměstnavatele a jejich vládu, vzdát se svých plánů.

Za masové hnutí proti škrtkům, které smete reformy a spolu s nimi celou vládu!

Agenda 2010:

Evropské tažení šéfů proti pracujícím

Nynější české vládní reformy nejsou ve světě ojedinělým jevem. Mezinárodní měnový fond dává jim podobná opatření zemím tzv. Třetího světa jako podmínku pro získání půjčky. V 80. letech za vlády Thatcherové a Reagana zakoušeli američtí a britští pracující hotovou smrtš reformem. Ona směs privatizací, škrtů v sociální sféře, prodlužování pracovního dne, rušení jistot a omezování práv odborů vstoupila do dějin pod názvem neoliberalismus.

Neoliberalismus je přibližně od poloviny 90. let také určujícím rysem politiky států EU. Důvodem pro to není, jak se nám snaží namluvit, stárnutí populace apod. Se současnou úrovní výrobních sil by staří a nemohoucí mohli žít důstojný život – kdyby ovšem zisky nekončily v kapsách akcionářů velkých podniků a bankéřů... Skutečným důvodem evropského neoliberalismu je snaha právě těchto lidí vyrovnat se svým americkým protějšům.

V důsledku Reaganových reforem je ekonomika USA produktivnější. Pracující však z toho prospěch nemají, naopak. Musí pracovat více a za méně peněz než jejich protějšky v EU. V roce 2000 strávili američtí pracující v práci 1877 hodin v porovnání s německými 1480 hodinami či francouzskými 1562 hodinami. Nárůst špatně placených míst způsobil pokles průměrné reálné hodinové mzdy mezi léty 1973 a 1999 o více než 15%. Sociální systém téměř neexistuje – polovina pracovní síly v USA nemá například žádný penzijní program. To je ten jejich neoliberální ráj. Kdo z něj má prospěch je jasné – zatímco většinu příjmů klesly, těm nejbohatším se prudce zvýšily. Dnes vlastní nejbohatší procento obyvatel USA 40% bohatství.

Zničení sociálního státu a co největší flexibilita trhu práce (tj. žádné jistoty pro zaměstnance a minimum povinností pro zaměstnavatele) je pro evropské šéfy zásadní podmínkou k „dohnání a předechnání“ USA. Není to samozřejmě jediná podmínka. Další nutností pro ně je udělat z Evropy ucelenou jednotku podobnou Spojeným státům. Prvním programovým vyjádřením jasné neoliberální linie v EU (i když jednotlivé reformy se děly už před tím) byla v březnu 2000 Lisabonská agenda. Ta dává Evropské unii ambiciózní cíl – stát se do roku 2010 tou nejkonkurenceschopnější, nejdynamičtější ekonomikou světa – samozřejmě cestou flexibilizace trhu práce a odstraňování překážek pro podnikatele – tedy vše pro zaměstnavatele, nic pro pracující. Pak následoval návrh evropské ústavy,

který vyjadřoval kromě ekonomického i politické sjednocení EU a kde se pod mnoha vznešenými slovy skrývalo jasné neoliberální jádro.

Evropská ústava byla roku 2005 francouzskými a poté i nizozemskými pracujícími odmítnuta. Lisabonská agenda však byla v témže roce Evropskou komisí utvrzena. Reformy se provádějí jak v rámci jednotlivých států, tak v rámci celé EU. Neprocházejí však bez odporu.

Pracující se brání

Evropští pracující, kteří stojí proti plánům šéfů na rozdrčení sociálního státu a pracovního zákonodárství – tedy výdobytků, za které musela dělnická třída bojovat po mnohá desetiletí, jsou jedněmi z nejlépe organizovaných dělníků v rozvinutých zemích. Zbavit je naráz všeho, za co po generace bojovali, nepůjde tak snadno a šéfové to už začínají poznávat. Máme rok 2007 a o splnění (nebo aspoň o dostatečném plnění) cílů Lisabonské agendy se nedá mluvit. Na zásadní útoky zaměstnavatelů a jejich vlád se odpovídá stávkami a demonstracemi.

Jelikož si naše média moc nepotrpí na to, aby nás informovala o bojích pracujících v zahraničí, podíváme se teď na to, jak probíhá odpor proti zavádění neoliberálních reforem v různých zemích EU. Zkušenosti z bojů našich evropských druhů nám mohou být cennou pomocí v bojích proti reformnímu „batohu“ Topolánka a spol.

V Německu to byla vláda Schrödera a jeho SPD (strana stejného původu jako česká ČSSD, opírající se ve volbách o hlasy pracujících), kdo po svém volebním potvrzení v roce 2003 zavedl sérii neoliberálních reforem, tzv. Agendu 2010 (stejně jménem „celoevropskou“ neoliberální agendou není náhoda). Provedla největší škrt v německém sociálním systému od druhé světové války. Tato neslýchaná zrada vyvolala masový odliv členů z SPD a vedla k vytvoření WASG – Volební alternativy pro sociální spravedlnost a odbory. Proti vyvrcholení vládní neoliberální agendy, tzv. zákonu Hartz IV organizovaly v roce 2004 jednotlivé odbory a levicové organizace každotýdenní „pondělní“ demonstrace. A to i přesto, že Německý odborový svaz nevyzval ke stávce, pod průhlednou záminkou, že politické stávky jsou ústavou zakázány. A co teď dělá SPD? Poklonkuje ve velké koalici otevřeně pravicové CDU/CSU.

Francie za poslední roky zažila mnoho bojů. Roku 2005 tam proběhlo mnoho

demonstrací a stávek. Důvod byl více než pádný – snaha zaměstnavatelů „zpružnit“ pracovní trh a prodloužit pracovní týden. V témže roce byli francouzští pracující schopni prorazit v referendu neoliberální Evropskou ústavu. Následovaly boje mladých přistěhovalců a úspěšný společný boj studentů a pracujících proti CPE, zákonu, který by mladé lidi zbavil vší jistoty v práci.

Generální stávky a dny akcí proti reformám byly v posledních letech běžnou věcí i v Itálii a hlavně v Řecku. V Belgii zorganizovali dělníci proti zvýšení věku odchodu do důchodu dvě generální stávky.

Odpor však se nevede pouze na úrovni jednotlivých států. Stejně jako jsou některé útoky šéfů vedeny na celoevropské úrovni, bojují i pracující proti nim. Na začátku roku 2006 porazili evropští dokaři směrnici liberalizující přístavní služby – celoevropskou stávku tehdy zakončila bojovná demonstrace před Evropským parlamentem. Částečné vítězství bylo také zaznamenáno proti Bolkesteinově směrnici, ta byla zbavena svých nejhorších částí. Je ovšem otázkou, jestli se v tomto boji nedalo jít ještě dál – odboroví předáci z Evropské odborové konfederace totiž odvolali další akce hned po prvním ústupku zaměstnavatelů a po jediné celoevropské demonstraci proti směrnici.

Tyto příklady ukazují, že se nenecháme jen tak bez boje zbavit svých práv. Aby však náš odpor byl úspěšný, je třeba organizovat naše boje mezinárodně, i když se nás zaměstnavatelé snaží zmást tím, že reformy zavádějí postupně a odděleně v jednotlivých státech, a neustupovat ještě než byl boj zahájen. Pokud naši předáci nebudou hájit naše zájmy, mějme právo je ihned odvolat.

V praxi často vidíme, jak původně dělnické strany ve vládě prosazují protidělnické reformy – německá SPD, francouzská Socialistická strana, či britská Labour Party jsou jen pár příkladů z mnoha. Neexistence politických stran – na národní i mezinárodní úrovni – které by opravdu bezvýhradně hájily zájmy pracujících, je skutečně jednou z největších potíží současného dělnického hnutí. Potřebujeme organizaci nejenom odborovou, ale také politickou, neboť státní aparát slouží zaměstnavatelům. S ní budeme moci nejen odrážet úder šéfů, ale i sami přejít do útoku a vybudovat společnost, kde nebude vykořisťování ani útlaku.

Palestina:

Za vnitřními boji stojí USA a Izrael

24. května zajali izraelští vojáci 33 palestinských vůdců, včetně ministra školství Nasera Eldin Alsha'era. Všichni byli členové Hamásu, strany, která byla demokraticky zvolena v lednu 2006.

Tato zatčení následovala po týdnu bombardování pásma Gazy, při kterém zemřelo 40 lidí. Izraelské obranné síly (IDF) také zahájily významnou pozemní ofenzívu na severu Gazy a vtrhly přinejmenším do 45 obcí na Západním břehu.

Ještě horší jsou však vzájemné potyčky Palestinců mezi Hamásem a Fatáhem, které stály ve stejném týdnu přinejmenším 52 mrtvých.

Krvavá ruka imperialismu

Poslední kolo vzájemných bojů je přímým důsledkem vměšování USA a Izraele. Přestože se snaží palestinskou vládu umožnit nedostatkem peněz, poskytl 26 milionů dolarů a tisíce zbraní na přezbrojení Fatáhu proti Hamásu.

Pokračující odpor Íránu vůči nelibosti USA k jeho jadernému programu a prozatímní neschopnost na Írán přímo zaútočit, vedly rozzužené americké neokonzervativce k snaze zaútočit na Írán nepřímo, s využitím Izraele a části hnutí Fatáh. Tím chtějí zneutralizovat nejbojovnější křídlo palestinského odporu a vládu Hamásu.

Stejnou politiku sledují i v Libanonu. Libanonská armáda, která se při obraně země v loňském létě tvářila, že neexistuje, se nyní vrhla na milice palestinských uprchlíků zvané Fatah al-Islam, podporované Sýrii a Íránem, pro USA nepřitelem číslo jedna.

Zda tento poslední nepřímý útok proti Íránu uspěje či nikoli, bude záviset částečně na tom, zda bude masová základna Fatáhu podporovat jeho válku proti Hamásu. Také bude záležet na tom, zda se Palestinci chopí metod masového boje, spojující antiimperialistické a protineoliberální boje celého regionu, napříč geografickým rozdělením, sektářským spojením a národnostem.

K tomu ovšem bude zapotřebí odlišného vedení než poskytuje Hamás – vedení, které bude zakládat svou sílu na organizované dělnické třídě jako vůdci bojů všech utlačovaných.

Napětí mezi Fatáhem a Hamásem přešlo v pásmu Gazy v otevřenou střelbu. Gaza je přitom obezděným domovem jednoho a půl milionu Palestinců – v podstatě věznic bez střechy. Přestože vědátoři přemítají nad vypuknutím smrtícího palestinského „frakčního násilí“ jako nad ukázkou jakési zakořeněné arabské nepřizpůsobivosti „mírové“ demokratické politice, ruka Izraele v tomto konfliktu je až příliš viditelná.

Vypuzování Hamásu

Okamžitě po volební vítězství Hamásu v lednu 2006 oznámil Izrael, že nebude vyjednávat s vládou pod jeho vedením a od té doby zadržoval 850 milionů dolarů daňových výnosů, vybraných v zastoupení palestinské samosprávy.

USA a Evropská unie uvalily na novou vládu sankce, odstříhly humanitární pomoc do té doby, než Hamás uzná Izrael a přijme dohody učiněné poraženým režimem Fatáhu a zřekne se „terorismu“.

Krom ukázky pohrdání demokraticky vyjádřené palestinské vůle byly tyto tahy podnětem k vyhnání Hamásu z vlády – po dobrém nebo po zlém.

Hamás musel vládnout tvář v tvář mezinárodní izolaci, kupíci se hospodářské a humanitární krizi a obstrukcím ze strany úředníků palestinské samosprávy. V květnu 2006 vedl pokus kompenzovat ozbrojenou moc Fatáhem vedených bezpečnostních sil k vytvoření milice pod kontrolou Hamásem vedeného ministerstva vnitra. To vedlo k remíze zbraní v Gaze, kde prezident Mahmúd Abbás z Fatáhu nechal rozmístit policejní jednotky Palestinské samosprávy, aby „obnovily pořádek“.

Souhlas Hamásu stáhnout svou milici z ulic ovšem nezastavil cyklus únosů a zabíjení, které vyvrcholilo při palbě bezpečnostních sil na shromáždění Hamásu v Ramalláhu v prosinci 2006, krátce po pokusu o zavraždění premiéra Ismaíla Haníji.

Dalšího dne vyzval Abbás k předčasným volbám při pokusu o pučistické odstranění zvolené vlády. Po zuřivých bojích bylo v Saudy zprostředkovaných rozhovorech v únoru 2007 v Mekce dosaženo příměří. Následujícího měsíce Fatáh vstoupil do vlády. Porušování příměří ovšem vedlo k obnoveným střetům.

Co se děje nyní? Bylo by chybou hledat vysvětlení čistě ve „zlé krvi“ mezi Fatáhem a Hamásem, jakkoli důležité to je. Mnoho

násilí ze strany Fatáhu nebylo podníceno Abbásem, ale velitelem bezpečnosti v Gaze Muhammadem Dahlanem, přezdívaným „Palestinský Pinochet“. Jeho milice Jednotka 17 je hlavním příjemcem fondů z USA a Izraele.

Izrael a USA mají spousty motivů, aby udržovaly mezupalestinské násilí na bodu varu. Příliv 30 tisíc amerických vojáků do Bagdádu, kteří měli být tím posledním úderem předtím, než se americké jednotky „se ctí“ stáhnou, nebyl schopen vytvořit stabilní iráckou vládu pod americkým vedením. Naopak vedl k zesílení útoků sunnitských i šiitských sil iráckého hnutí odporu. Zfušovaná letní válka Izraele proti Libanonu vedla k vítězství Hizballáhu, který sice nebyl schopen odstranit Siniorovu proimperialistickou vládu, ani však nebyl vykážán do patřičných mezí.

Za jednotný dělnický stát

Poslední bombardování pásma Gazy ze strany Izraele ukazuje bankrotářství dvoustátního řešení, založeného na palestinských „bantustanech“ – izolovaných státech bez jakékoli obrany, bez svobody pohybu a bez kontroly nad svým vzdušným prostorem. Tak nevypadá národní stát. Tlak, který Izrael může vykonávat na jakoukoli palestinskou vládu znamená, že ta nemůže být suverénní.

Ale na druhou stranu politika Hamásu, která by snížila židovské obyvatelstvo na bezmocnou menšinu, by byla stejně reakční.

Liga za 5. internacionálu bojuje za jeden sekulární stát, právo všech palestinských uprchlíků na návrat do své vlasti, žádná privilegia či diskriminaci na základě etnika či náboženské víry, a za to, aby dělnické třídy celého regionu povstaly a začaly boj za sjednocené socialistické státy Blízkého východu.

DEMISI VLÁDY!

Je na čase říct různé NE! vládě pod vedením ODS, stojící na dvou přeběhlících z ČSSD, kteří rozhodně nebyli do parlamentu zvoleni, aby prosazovali (byť odlehčenou verzí) Modrou šanci.

Je na čase říct NE! vládě snižování daní pro bohaté a snižování příjmů pracujících, důchodců a dalších skupin.

Je na čase říci NE! vládě škrtů, snižování nemocenské, rušení sociálních příspěvků, zavádění poplatků ve zdravotnictví a privatizaci nemocnic či deregulací nájmu.

Je na čase říci NE! vládě propouštějící zaměstnance veřejných služeb a učitele, zastavující růst mezd a valorizace důchodů.

Je na čase říci NE! vládě zvyšující DPH na základní životní nezbytnosti, jako jsou potraviny, léky, veřejnou dopravu, vodu či teplo – tedy věci, které na něž jde největší část mezd pracujících.

Je na čase říci NE! vládě, která souhlasí s vybudováním amerického vojenského radaru v ČR, a tím nás přímo zapojit do agresivní zahraniční politiky amerického impéria.

Víme, že to jde – a pro příklady ani nemusíme chodit do zahraničí. Vlád ODS jsme si mohli v 90. letech dostatečně užít. Byla to ODS, jejíž vláda po pádu minulého režimu v Česku restaurovala kapitalismus. Zavírání podniků, tunelování, korupce, tak tehdy rostl český kapitalismus pod taktovkou dnešního prezidenta Klause.

To zpočátku procházelo bez většího odporu většiny pracujících, která po letech života v rozpadajícím se byrokratickém režimu měla iluze v „západní demokracii“: To však nemělo trvat dlouho. V letech 1994 a 1995 Česko zažilo první demonstrace odborů. Když se pak v roce 1997 pokusila vláda ODS řešit problémy českého kapitálu způsobené světovou finanční krizí úspornými balíčky na úkor pracujících, ukončila stotisícová demonstrace odborů její trvání. Je čas, abychom po deseti letech zopakovali totéž!

Kdo jiný, když ne my? ČSSD s KSČM na to v parlamentu nemají dost křesel. KDU-ČSL ani Zelení teplá vládní místečka dobrovolně neopustí. Lidovci se vetřou do každé vlády, aby tam prosazovali své tmářské náboženské nesmysly. Souhlasit s opatřeními na úkor pracujících jí nedělá problém. Zkorumpovaný rasista Čunek v jejich čele jen celý obrázek dokresluje.

První půl rok vlády ukázal, že „nová tvář“, Zelení, jsou jen další do řady za ODA či US-DEU, které se do parlamentu dostávají díky hlasům nespokojených částí malopodnikatelů a vždy se tam přikloní k tomu silnějšímu (a pak se zaslouženě odeberou na politické smetišť). Tomu odpovídá i současné vedení SZ v čele

Odbory už nejednou ukázaly svou sílu. Na fotografii demonstrace na obranu zákoníku práce v roce 2005. Před necelými deseti lety odbory ukončily vládu ODS a její úsporné balíčky.

s Bursíkem, pragmatikem, pro kterého je jediným politickým cílem dostat se ke korytu a nahrabat si co nejvíce.

Zkrátka, máme co dělat s vládou stojící proti zájmům většiny obyvatel ČR, konkrétně a především proti zájmům pracujících. Ti jsou jasným cílem už připravených i plánovaných reforem. Tato vláda, vláda zlodějů, korupčníků, rasistů, vláda plně na straně šéfů a proti pracujícím, vláda podporující dobyvačnou politiku

Spojených států, si nezaslouží nic jiného, než aby ji hnutí pracujících smetlo i s jejími reformami!

Jaká by však měla být vláda, která ji nahradí? Naše dvě levicové parlamentní strany by v případě volebního vítězství měly utvořit vládu spolu, aby ukázaly, jak vážně to myslí s bojem za práva pracujících, bez možnosti výmluv na koaliční partnery. Pokud však chtějí volby vyhrát, musí pracující přesvědčit o svém programu, který bude v jejich zájmu, za jejich účasti a pod jejich kontrolou – žádné „umírněnější“ reformy a poklonkování parazitům v představenstvech bank a korporací.

Abyste jejich vláda byla v zájmu pracujících, musely by ČSSD a KSČM skončit se svou politikou kompromisů a spolupráce s kapitálem. A nejen to, opatření ve prospěch pracujících nevyhnutelně jdou proti zájmům šéfů – a je otázka, zda to budou chtít udělat. Vždyť odbory proti reformám protestovaly i za vlády ČSSD.

Socialistická organizace pracujících se nedomnívá, že ČSSD a KSČM zastupují zájmy pracujících dostatečně. Myslíme si, že je potřeba k nim vybudovat skutečně nezávislou dělnickou alternativu, která by místo chaosu kapitalistické výroby bojovala za takové hospodářství, které by v první řadě hledělo na lidské potřeby, a ne na nadité kapsy akcionářských darmožroutů. Bojovala by za takovou společnost, kde bude vládnout skutečná, dělnická demokracie, kde budou rozhodovat rady volených a odvolatelných zástupců z pracovišť či bydlíšť. Dost bylo současné „demokracie“, kdy je nám milostivě umožněno jednou za pár let hodit hlasovací lístek do urny – aby pak námi zvolení poslanci podporovali úplně jinou stranu.

ODS vydala a prosazuje svou Modrou šanci. My jsme proti ní sepsali Rudou šanci, kterou bychom prosazovali v případě utváření alternativy k současným levicovým stranám. Rádi ji však s vámi budeme diskutovat již nyní!

Socialistická organizace pracujících je revolučně marxistická (trockistická) skupina. Bojujeme proti kapitalistickému systému a jeho státu. Jsme za socialistickou společnost založenou na plánované výrobě pro uspokojování lidských potřeb místo diktatury trhu nad lidskými životy, za vládu většiny na základě zásad dělnické demokracie místo vlády menšiny mocných a bohatých.

Více o naší politice a našich názorech se dozvíte na webu:

<http://sop.revoluce.info>

Kontakt: sop@centrum.cz

